

af 4de Juli 1850 angaaende visse Begunstigelser ved Overdragelsen af Bøndergods til fuldkommen Eiendom eller Arvefæste, maatte være anvendelig i dette Tilfælde. Det er imidlertid antaget, at Loven af 4de Juli 1850 ikke kan komme til Anvendelse ved de Afhændelser, der høre ind under Loven af 24de April 1860, idet der ved en Højesteretsdom af 17de Oktober 1859 er statueret, at der ved de Afhændelser, der i Medhold af Loven af 8de April 1851 finde Sted af Statens Bøndergods, ikke kan tages Hensyn til de Begunstigelser, som Loven af 4de Juli 1850 hjemler. Dommen omtaler vel ikke det stemplede Papir, den angaaer kun Halvprocentafgiften, men der udtales, at denne Afgift i det omhandlede Tilfælde bør erlægges efter Forordningen af 8de Februar 1810, og at man ikke kan indskrænke sig til den ene Rigsdaler pr. Td. Hartkorn, som Loven af 4de Juli 1850 opstiller, idet man er gaaet ud fra, at denne Lov ikke kunde tage Hensyn til den Ordning af Forholdene i Overensstemmelse med Grundlovens § 51, der først fandt Sted ved Loven af 8de April 1851, og det Samme vilde sikkert blive gjort gjældende med Hensyn til det Forhold, der er Gjenstand for det foreliggende Lovforslag. Jeg skal dertil sige, at Spørgsmaalet for en Tid siden har været forelagt Justitsministeriet til Afgjørelse, og at dette efter Brevvevling desangaaende kom til det Resultat, at Loven af 4de Juli 1850 ikke kunde være anvendelig paa disse Forhold. Hvorledes min Kollega, Indenrigsministeren, vil stille sig til den foreslaaede Forandring med Hensyn til det stemplede Papir, er Noget, hvorom jeg ikke med Sikkerhed kan udtale mig, men jeg har al Grund til at antage, at han ikke vil have Noget imod en saadan Forandring, dog saaledes, hvad der vel maa betragtes som en Selvsølge, at Begunstigelsen kun vil være anvendelig paa de Personer, for hvilke Loven af 24de April 1860 har til Hensigt at sørge, men ikke naar f. Ex. den, der har faaet Afgang til Stedet, vil have Skjøde udstedt til en Fremmed. Jeg skal her til knytte en Bemærkning, hvorpaa jeg troer at burde henlede Opmærksomheden, nemlig at det dog neppe ganske er hævet over al Tvivl, hvem det egentlig i det Tilfælde, Loven af 24de April 1860 omhandler, paaligger at afholde

Udgiften til det stemplede Papir til Skjødet. § 13 i den nævnte Lov bestemmer, at Brugeren eller Fæsteren, som faaer Eiendommen overdraget, skal bære Udgifterne til det stemplede Papir til Panteobligationen, samt de øvrige lovbestaaende Udgifter og Omkostninger; men det stemplede Papir til Skjødet omtales ikke. Jeg foreskifter mig, at Grunden dertil har været, at man, da Loven i sin Tid blev indbragt her i Thinget, har benyttet Loven af 8de April 1851 som Veiledning ved Affattelsen; og det er naturligt, at der i denne ingen saadan Bestemmelse findes, da Statskassen, der skulde udsærdige Skjøderne for de i denne Lov omhandlede Eiendomme, var fritagen for at anvende stemplet Papir; men med Hensyn til det her omhandlede Forhold stiller Sagen sig anderledes. Jeg vil ikke nægte, at jeg, naar man holder sig strengt til de gjældende Regler, vil være tilbøielig til at antage, at Udrebelsen af det stemplede Papir til disse Skjøder nærmest maatte komme til at paahvile de vedkommende Stiftelser, fordi der i Loven ikke er nævnt Andet end Panteobligationer som Gjenstand for Brugereus Forpligtelse med Hensyn til stemplet Papir, men det er ligesaa klart, at den Mand, der angaaende disse Omkostninger gaaer igjennem Bestemmelserne i § 13 i Loven af 24 April 1860, vil lede til, at Brugeren kommer til at afholde den heromhandlede Udgift. Den samme Billighed, som under Forudsætning af, at Brugeren skal afholde denne, vil tale for en Medsættelse med Hensyn til Stempeltaxten, vil ganske vist ogsaa være at anbefale, selv under Forudsætning af, at en modsat Fortolkning maatte være den rigtige.

J. N. Hansen: Idet jeg ikke kan Andet end være meget tilfreds med den Modtagelse, som den ærede Minister foreløbig har ydet nærværende Lovforslag, skal jeg ikke paa dette Stadium indlade mig paa en nærmere Drøftelse af, hvad der er fremsført, idet jeg henholder mig til, at den ærede Minister velvillig har antydet, at den Uoverensstemmelse, der er imellem hans og Forslagsstillernes Forstaaelse af § 1, vist vil kunne udjævnes ved en Konference mellem første og anden Behandling. Jeg skal tiltræde, hvad den ærede Minister i